

Разбѣгването на Алтънъ Калоферъ.

(Пѣе се на хоро).

17.

Бързо

Раз-бѣ- га- ло се й, Ста- но лѣо, раз-бѣ- га- ло се й

Разбѣгало се й Алтънъ Калоферъ.
 Кой горе бѣга, кой долу бѣга,
 Станинъ бащица най-долу бѣга,
 Най-долу бѣга, долу въвъ Влашко.
 Станка си плаче, плаче не рачи,
 Че не знай Станка влашки да дума,
 Че ѝ остана първото либе,
 Първото либе въ Алтънъ Калоферъ.
 Та сж отишли въвъ Влашка земя,
 Та сж седѣли деветъ години.
 Хубава Стана нито се мила,
 Нито се мила, нито се плела.
 Буля на Станка така думаше:
 — „Я стани, Станке, та се поомий,
 Та се поомий и поисплети,
 Че ще да идешъ въ Алтънъ Калоферъ.
 Та сж отишли въ Алтънъ Калоферъ.
 Като вървѣха изъ чаршията,
 Чирацитѣ се току спираха,
 Майсторитѣ я току гледаха:
 Коса ѝ бѣше тънъкъ ибришимъ,
 Лице ѝ бѣше бѣла хартия,
 Вежди ѝ бѣха гайтанъ коприна,
 Изъ очитѣ ѝ мастило да вадешъ.